

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 360: Cần Biết Kinh Này Chuyên Nói Rõ Về Thật Tướng

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 029)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Cần biết kinh này chuyên nói rõ về thật tướng】

Thật tướng chính là “chư pháp thật tướng”, điều mà chúng ta thường gọi là chân tướng của vũ trụ nhân sinh. Chân tướng là gì? Phật trong kinh này đã nói: “Phàm những gì có tướng, đều là hư vọng”, “Tất cả pháp hữu vi, như mộng ảo bọt bóng, như sương cũng như chớp”, đây chính là chư pháp thật tướng. Nếu bạn thấu hiểu chân tướng của tất cả các pháp, bạn mới biết vì sao Phật lại dạy bạn “vô trụ sanh tâm”. Lời Phật thuyết pháp quả thực đều có sự thật làm căn cứ, chứ không phải nói tùy tiện. Bởi vì chân tướng của tất cả các pháp là “đương thể tức không, liễu bất khả đắc” (ngay nơi tự thể vốn là không, hoàn toàn không thể đạt được), cho nên Ngài dạy bạn “vô trụ”. Bạn “trụ” là sai lầm, bởi vì tướng là thứ không thể đạt được, làm sao bạn có thể trụ!

Tướng rốt cuộc là chuyện như thế nào? Phật giảng trong kinh, tôi nghĩ cách giảng này vẫn chỉ là tỷ dụ, so với sự thật chắc chắn vẫn còn khoảng cách. Phật nêu ví dụ cho chúng ta, một cái búng tay, trong kinh Đại Thừa nói, lực sĩ là người rất khỏe mạnh, có sức lực búng tay, một cái búng tay có sáu mươi sát-na, một sát-na là một phần sáu mươi của một cái búng tay. Một phần sáu mươi của một cái búng tay gọi là một sát-na, một cái búng tay có sáu mươi sát-na, trong một sát-na lại có chín trăm lần sanh diệt. Khi chúng ta búng nhanh, một giây đồng hồ ít nhất có thể búng được bốn lần. Bốn lần, cứ lấy con số này để tính, chúng ta có thể làm được việc búng bốn lần một giây; bốn nhân với sáu mươi rồi lại nhân với chín trăm, là hai lần mười vạn tám ngàn (hai trăm mười sáu ngàn). Tất cả các hiện tượng đều là tướng sanh diệt, trong một giây đồng hồ có hai trăm mười sáu ngàn lần sanh diệt. Kinh Lăng Nghiêm nói rất hay: “Đương xứ xuất sanh, tùy xứ diệt tận” (sanh ra ngay tại chỗ đó, cũng diệt tận ngay tại chỗ đó). Cho nên tướng là giả, không phải thật. Tướng mà chúng ta nhìn thấy,

chỉ là tướng tương tục của loại tướng sanh diệt này mà thôi, nó chẳng phải là thật. Không có một thứ gì là tồn tại chân thật, chẳng những tất cả vật chất, sắc pháp này không tồn tại, mà tâm pháp cũng không tồn tại.

Pháp hữu vi nói trong “Bách Pháp” (Đại Thừa Bách Pháp Minh Môn Luận): Pháp hữu vi đầu tiên là Tâm pháp, Tâm sở pháp, Bất tương ưng hành pháp, Sắc pháp; tất cả những thứ này đều gọi là pháp hữu vi, gồm chín mươi tư loại lớn. Hữu vi chính là có sanh có diệt, chính là trong một sát-na có chín trăm lần sanh diệt, đây là tướng tương tục. Cho nên thực sự là “liễu bất khả đắc”, “đương thể tức không”, bạn muốn trụ thì sai rồi! Bảo với bạn “ưng vô sở trụ”, đó là lời chân thật, như vậy mới tương ưng với chân tướng của sự thật.

Vì sao lại bảo bạn “sanh tâm”? Bởi vì cái tướng này là tướng sanh diệt, nó sanh diệt, nó sẽ không đoạn dứt, nó sẽ biến hóa ; nó là tướng sanh diệt nhưng nó sẽ không đoạn dứt, nó phải tiếp tục sanh diệt không ngừng, trong lúc sanh diệt nó khởi lên sự biến hóa, “duy tâm sở hiện, duy thức sở biến”. Bởi vì “duy thức sở biến”, nên mới dạy bạn sanh tâm; bạn khởi thiện tâm, nó liền biến thành thiện quả; bạn khởi ác tâm, nó liền biến thành ác quả, cho nên dạy bạn sanh tâm. Tuy sanh tâm, nhưng lại phải “vô trụ”, như thế mới tương ưng với chân tướng, tương ưng với thật tướng. Sanh tâm mà có trụ thì chẳng phải chân tướng, vô trụ mà không sanh tâm cũng chẳng phải chân tướng, nhất định phải là “sanh tâm vô trụ, vô trụ sanh tâm”, đó mới là thật tướng.

Nếu bạn có thể khế nhập vào “vô trụ sanh tâm”, hai mà chẳng phải hai, thì thật tướng liền hiện tiền; thật tướng hiện tiền chính là tự tánh hiện tiền. Thiên Tông gọi là “minh tâm kiến tánh”, bạn liền kiến tánh; người niệm Phật gọi là “Lý nhất tâm bất loạn”, bạn liền chứng đắc Lý nhất tâm. Vô trụ và sanh tâm là một, chẳng phải hai. Nếu như nói hai bên không thể gộp thành một việc, thì bạn chưa kiến tánh, chưa được nhất tâm. Có thể nhìn thấu được sự việc này, nhận ra vốn dĩ là một chẳng phải hai, như thế là được rồi, như thế là kiến tánh rồi.